

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Karetové a soudců Mgr. Pavla Freiberta a Mgr. Alice Žáčkové ve věci

žalobkyně: **DELAYFIX SPÓŁKA AKCYJNA**, reg. č. (REGON) 147493129
sídlem Ul. Ks. Ignacego Skorupki 5, 00-546 Warszawa, Polská republika
zastoupená advokátem Mgr. Vojtěchem Suchardou
sídlem Plzeňská 3350/18, 150 00 Praha 5

proti
žalované: **Smartwings, a. s.**, IČO: 256 63 135
sídlem K Letišti 1068/30, 160 08 Praha 6
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Rufferem
sídlem Husovo náměstí 1702, 253 01 Hostivice

o zaplacení 8.000 EUR příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 2. srpna 2022, č. j. 10 C 186/2021-175,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I. o věci samé co do úroku z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 8.000 EUR od 2. 1. 2020 do 23. 1. 2020 **potvrzuje**, jinak **se** ve zbývajícím rozsahu **mění** tak, že žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 8.000 EUR spolu s 10% ročním úrokem z prodlení z této částky od 24. 1. 2020 do zaplacení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 123.267,20 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Vojtěcha Suchardy.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 6 na náhradě nákladů řízení placených státem částku 4.447,70 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala vůči žalované zaplacení částky 8.000 EUR spolu s 10% ročním úrokem z prodlení od 2. 1. 2020 do zaplacení (výrok I.), dále rozhodl o povinnosti žalobkyně k náhradě nákladů řízení žalované ve výši 37.707,40 Kč (výrok II.) a rovněž o její povinnosti k náhradě nákladů řízení placených státem v částce 2.774,20 Kč (výrok III.).
2. Takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala vůči žalované zaplacení náhrady za zpoždění letu č. xxx z Marsa Alam do Prahy dne 21. 7. 2019, provozovaného žalovanou; letadlo bylo na přiletu opožděno o více než 3 hodiny. Předmětným letem cestovali V. V., P. V., S. V., L. K., P. K., S. K., N. K., K. K., B. S., M. S., M. H., J. V., T. H., M. D., P. D., D. D., D. D., M. D., T. D. a A. S., kteří své nároky odvozované z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, jímž se stanoví pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů (dále jen „**nařízení č. 261/2004**“), postoupili žalobkyni.
3. Žalovaná se podané žalobě bránila s tím, že není prokázána aktivní legitimace žalobkyně (předkládané smlouvy jsou neplatné, nejsou řádně podepsané) a ani samotné zpoždění předmětného letu. Později doplnila, že ke zpoždění letu sice došlo, jeho příčinou však byly mimořádné okolnosti spočívající v regulacích řízení letového provozu, jimiž byla zatížena jak tato, tak i předchozí rotace předmětného letadla.
4. V tomto řízení jde již o druhý rozsudek soudu prvního stupně, přičemž první rozsudek ze dne 27. 10. 2021, č. j. 10 C 186/2021-75, byl zrušen usnesením zdejšího odvolacího soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 Co 325/2022-95. Soud prvního stupně ve svém předchozím rozhodnutí vyšel ze závěru o tom, že nebylo prokázáno postoupení pohledávek jednotlivých cestujících na žalobkyni, tento závěr však nebyl ze strany odvolacího soudu shledán správným a věc byla vrácena soudu prvního stupně k potřebnému doplnění dokazování a novému rozhodnutí.
5. Soud prvního stupně po doplnění dokazování vyšel po skutkové stránce ze zjištění, že všichni výše jmenovaní cestovali předmětným letem xxx z Marsa Alam do Prahy dne 21. 7. 2019, ortodromická vzdálenost letu činí 3.295 km. Původně plánovaný odlet letadla z Marsa Alam se měl uskutečnit ve 4:30 UTC, ke skutečnému odletu však došlo až v 10:50 UTC a ke skutečnému přiletu do Prahy pak v čase 15:09 hodin, tedy se zpožděním 5:59 hodin. Předmětné letadlo 738 OK – TSS ještě před tímto letem absolvovalo let na trase Praha – Marsa Alam č. xxx, při němž došlo k regulacím ze strany řízení letového provozu v délce 2:35 hodiny, následně byl řízením letového provozu regulován rovněž předmětný let č. xxx, a to v délce 1 hodiny. Cestující svůj nárok na kompenzaci za zpoždění předmětného letu postoupili žalobkyni, která následně o postoupení informovala žalovanou a která ji také vyzvala k úhradě uplatněných nároků; ze strany žalované jí však plněno nebylo.
6. Soud prvního stupně na tomto základě po právní stránce uzavřel, že nárok uplatněný žalobkyní není důvodný, neboť zásah řízení letového provozu představuje mimořádnou okolnost, jíž

nebylo možno zamezit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření ve smyslu nařízení č. 261/2004. Takto způsobenou část zpoždění je v souladu s judikaturou Soudního dvora EU (srov. rozsudek ve věci C-315/15, M. P. aj. P. proti Travel Service, a. s.) třeba odečíst od celkového zpoždění. Tímto způsobem zjištěná relevantní doba zpoždění (jeho části zaviněné žalovanou) pak nedosahuje trvání 3 hodin, nárok cestujících (a potažmo žalobkyně coby postupníka) na požadované odškodnění proto není dán.

7. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl soud prvního stupně podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že právo na ni přiznal procesně úspěšné žalované. Výši přiznané částky určil součtem odměny a náhrady hotových výdajů advokáta podle příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), v souvislosti s celkem 4 úkony právní služby a náhrady cestovních výdajů souvisejících s cestou k ústnímu jednání. Pokud jde o náklady řízení placené státem v podobě svědeckého ve výši 2.774,20 Kč, uložil soud prvního stupně povinnost k jejich náhradě rovněž žalobkyni, a to podle ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř.
8. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání, v němž zdůraznila, že tvrzení žalované o důvodech zpoždění předmětného letu spočívajících v regulaci řízení letového provozu byla učiněna až po koncentraci řízení, tedy k nim nemělo být přihlédnuto. Navíc početní operaci (odečtení zpoždění způsobeného zásahem řízení letového provozu od celkového zpoždění letu) nelze provádět automaticky, neboť vždy je třeba zkoumat, zda nebylo možno přijmout jiné opatření, které by zpoždění předmětného letu zabránilo. Je přitom odpovědností leteckého dopravce, aby měl zajištěné dostatečné kapacity (personální, materiální i finanční) odpovídající jeho vytížení, a aby je v případě potřeby rovněž využil. Tyto podstatné otázky, jejichž relevance plyne i ze soudem prvního stupně citovaného rozhodnutí Soudního dvora EU, však vůbec nebyly předmětem dokazování, a ani související argumentace žalobkyně (včetně námítky pravosti záznamu o provedení letů) nebyla v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádána. Napadené rozhodnutí proto trpí nepřezkoumatelností, stejně jako i předchozí rozsudek soudu prvního stupně. Žalobkyně proto navrhla změnu napadeného rozhodnutí tak, že podané žalobě bude vyhověno a žalobkyni bude přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.
9. Žalovaná se k podanému odvolání vyjádřila tak, že se se závěry soudu prvního stupně ztotožňuje. Nemá za to, že by došlo k porušení zásady koncentrace řízení, neboť z předchozího usnesení odvolacího soudu plyne, že toto řízení koncentrováno nebylo. Pokud pak jde o samotné zpoždění předmětného letu, nebylo v silách žalované coby leteckého dopravce tomuto zpoždění zabránit, neboť povaha leteckého provozu vylučuje užití jiného letadla bez rotace v ten samý den. Žalovaná tedy trvá na tom, že předmětný let byl dotčen mimořádnými okolnostmi, které coby letecký dopravce nemohla ovlivnit a které znamenaly ve svém souhrnu zpoždění v délce 2:35 hodin. Navrhla proto potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.
10. Po zjištění, že odvolání je přípustné (§ 202 o. s. ř. *a contrario*), bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o. s. ř.) a včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal odvolací soud ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je opodstatněné.
11. K procesní stránce věci odvolací soud předesílá, že tu jde o věc s mezinárodním prvkem představovaným sídlem žalobkyně v Polsku. Je proto třeba konstatovat, že soud prvního stupně správně (byť mlčky) dovodil svoji mezinárodní příslušnost k projednání a rozhodnutí sporu, která vyplývá z ustanovení čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

č. 1215/2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (nařízení Brusel I bis), a to s ohledem na sídlo (srov. čl. 63 cit. nařízení) žalované v České republice.

12. Ke skutkové stránce věci pak odvolací soud předesílá, že ze skutkových zjištění soudu prvního stupně lze v zásadě vyjít, a to co do účasti jednotlivých cestujících na předmětném letu operovaném žalovanou, co do celkového zpoždění tohoto letu a co do uzavření smluv postoupení pohledávek jednotlivých cestujících na žalobkyni. Tato skutková zjištění byla učiněna na základě řádně provedeného dokazování, které je v těchto ohledech úplné a konečnou ani sami účastníci v tomto směru neuplatnili vůči napadenému rozhodnutí žádné výhrady.
13. Nesprávně však soud prvního stupně postupoval ve vztahu k tvrzením žalované o příčinách předmětného zpoždění. V tomto směru je třeba přitakat žalobkyni, že tato tvrzení byla uplatněna až poté, co již nastaly účinky koncentrace řízení podle ustanovení § 118b o. s. ř., a tedy k nim vskutku nelze přihlížet.
14. V této souvislosti je podstatné (a plyne z obsahu spisu), že žalovaná se podané žalobě bránila nejprve svým vyjádřením ze dne 27. 7. 2021, v němž namítala, že předmětné zpoždění není prokázáno a že není dána aktivní věcná legitimace žalobkyně s ohledem na pochybnosti o postoupení pohledávek. Soud prvního stupně poté nařídil ústní jednání, v rámci předvolání účastníky řádně poučil o koncentraci řízení podle ustanovení § 118b o. s. ř. Znovu pak totéž poučení účastníkům poskytl při tomto jednání dne 22. 9. 2021, v jehož průběhu byla přednesena žaloba a prostor k vyjádření dostala rovněž žalovaná, načež bylo (mimo poučení podle ustanovení § 118b o. s. ř. pro oba účastníky) poskytnuto žalobkyni rovněž poučení podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. (směřující k prokázání jejích konkrétních skutkově významných tvrzení); lhůta pro případné doplnění byla stanovena v trvání 30 dnů. V této lhůtě žalovaná žádné další tvrzení neuvedla a svá (nová) tvrzení týkající se příčin zpoždění uplatnila až po zrušení předchozího rozsudku soudu prvního stupně v průběhu dalšího ústního jednání dne 8. 6. 2022.
15. Z právě uvedeného je pak zřejmé především to, že v tomto řízení byly splněny podmínky pro koncentraci řízení podle ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř., neboť účastníci byli o koncentraci řádně poučeni jak v předvolání k prvnímu jednání, tak i v jeho průběhu, a uplynula soudem stanovená koncentrační lhůta. V souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 9. 2013, spi. zn. 31 Cdo 4616/2010) je pak podstatné, že při tomto jednání byly provedeny úkony předpokládané ustanovením § 118 odst. 1, 2 o. s. ř. Došlo totiž k přednesu žaloby, byl dán prostor k vyjádření žalované a soud prvního stupně rovněž poskytl potřebná poučení podle ustanovení § 118a o. s. ř., čímž dal zřetelně najevo, která skutková tvrzení považuje za sporná, vyžadující dokazování (§ 118 odst. 2 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že dané poučení podle ustanovení § 118a o. s. ř. nesměřovalo k doplnění skutkových tvrzení a že ani účastníci v rámci stanovené lhůty sami žádná další (nová) skutková tvrzení neuvedli, byl tím okruh skutkových tvrzení uzavřen.
16. K později uvedeným tvrzením by pak bylo lze v souladu s ustanovením § 118b odst. 1 o. s. ř.) přihlídnout pouze tehdy, pokud by šlo o skutečnosti, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, které nastaly po prvním jednání, nebo které účastník nemohl bez své viny včas uvést, jakož i skutečnosti, které účastník uvedl poté, co byl některý z nich vyzván k doplnění rozhodujících skutečností podle ustanovení § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. O takovou situaci se tu však nejedná.

17. Nejde tu totiž o skutečnosti zpochybňující věrohodnost provedených důkazních prostředků, skutečnosti nastalé po prvním jednání a ani skutečnosti, které žalovaná nemohla bez své viny včas uvést. Příčiny zpoždění (jako ostatně zpoždění samo) totiž byly žalované známy od samého počátku a bylo jen její věcí, zda bude zpochybňovat (jen) samo zpoždění jako takové, či zda se bude bránit (též) existencí mimořádných okolností, které dané zpoždění způsobily.
18. Se žalovanou pak nelze souhlasit ani v tom směru, že by tu šlo o poslední zákonem zmíněnou situaci, tj. situaci po výzvě k doplnění rozhodujících skutečností podle ustanovení § 118a o. s. ř. Výjimka z koncentrace se v takových případech totiž vždy vztahuje výhradně k těm okolnostem, jichž se dané poučení týká. Poučením podle ustanovení § 118a o. s. ř. proto nejsou zrušeny účinky koncentrace řízení jako takové *en bloc*, nýbrž zákonná výjimka umožňuje pouze reakci na dané poučení (jež by nemělo smyslu, pokud by koncentrace řízení bránila tomu, aby soud k takto – byť na výzvu – doplněným tvrzením přihlédl). Dodatečné poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. tedy eliminuje účinky koncentrace řízení výhradně ve vztahu ke skutečnostem, jichž se poučení týká, a jen v části, v níž je takové poučení obsahově nové, například i tím, že reaguje na důkazní vývoj, který v době původního poučení nebyl soudem předvídan (srov. Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Doležilek, J. a kol.: Občanský soudní řád, Komentář, 3. vydání, Praha, C. H. Beck, 2021, s. 601). Pokud tedy odvolací soud v rámci svého předchozího rušícího rozhodnutí uvedl, že žalobkyni se od soudu prvního stupně mělo dostat poučení podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. ve vztahu k prokázání tvrzeného uzavření postupných smluv s jednotlivými cestujícími, nelze z toho dovozovat pomínutí již nastalých účinků koncentrace řízení, a to dokonce i ve vztahu k okolnostem, které doposud nebyly v řízení vůbec zmíněny a které se vztahují ke zcela nesouvisejícím otázkám příčiny zpoždění předmětného letu.
19. Je proto opodstatněnou argumentace žalobkyně, že k dodatečně uplatněným tvrzením žalované o příčinách zpoždění předmětného letu nelze v tomto řízení již přihlídnout, neboť tomu brání ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř.
20. V souvislosti se skutkovými zjištěními, která v dané podobě vedou k právnímu závěru o existenci uplatněného nároku (srov. dále), pak bylo podstatné též zjištění okamžiku splatnosti tohoto nároku. Protože soud prvního stupně v tomto směru relevantní zjištění z provedeného dokazování neučinil, zopakoval odvolací soud důkaz (§ 213 odst. 2 o. s. ř.) jednotlivými smlouvami o postoupení pohledávek, výzvami k úhradě a poštovními podacemi archy. Na tomto základě dospěl ke zjištění, že jednotlivé výzvy (činěné zvlášť ve vztahu k nároku každého cestujícího) jsou sice formulovány obecně, vždy však obsahují údaj o tom, že přílohou je konkrétní postupní smlouva (určená svým číselným označením), v níž pak je konkretizován jak předmětný zpožděný let, tak i dotčený cestující; žalovaná tak v rámci výzvy obdržela zcela dostačující informace umožňující jí identifikaci konkrétního uplatněného nároku a jeho posouzení. Ve výzvách je také údaj o lhůtě k plnění v trvání 7 dnů. Podle předložených poštovních podacích archů byly výzvy ve věci všech dotčených cestujících odeslány žalované z Polska dne 20. 12. 2019.
21. Takto zjištěný skutkový stav (spolu s odvoláním nezpochybněnými a provedenému dokazování odpovídajícími skutkovými zjištěními soudu prvního stupně o tom, že jednotliví cestující se účastnili předmětného letu operovaného žalovanou, který byl na svém přeletu opožděn o více než 3 hodiny, a že tito cestující uzavřeli se žalobkyní smlouvy o postoupení svých pohledávek na související náhradu podle nařízení č. 261/2004) poskytuje dostatečný podklad pro rozhodnutí o podané žalobě.

22. Po právní stránce pak je namístě především ten závěr, že cestujícím předmětného letu svědčí s ohledem na jeho významné zpoždění přesahující 3 hodiny a jeho délku nárok na náhradu podle ustanovení Čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení č. 261/2004, tj. v částce 400 EUR pro každého z nich (srov. k tomu též rozsudek Soudního dvora EU ze dne 19. 11. 2009 ve věcech C-402/07 a C-432/07, Ch. S. a další). Nejsou tu přitom zjištěny mimořádné okolnosti, které by tento nárok vylučovaly podle ustanovení Čl. 5 odst. 3 cit. nařízení, neboť koneckonců ani sama žalovaná žádné takové mimořádné okolnosti řádně a včas (z hlediska účinků koncentrace řízení, srov. výše) netvrdila.

23. Pokud jde o následné postoupení pohledávek těchto cestujících na žalobkyni, řídí se po právní stránce postupní smlouva v souladu s ustanovením Čl. 14 odst. 1 a Čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008, o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I), českým právem, neboť zde mají své obvyklé bydliště všichni dotčení cestující (coby postupitelé, tedy osoby poskytující v daném vztahu plnění charakteristické pro postupní smlouvu). Uzavření postupní smlouvy podle ustanovení § 1879 a násl. o. z., nevyžadující písemnou formu (§ 559 o. z.), pak bylo po skutkové stránce rovněž zjištěno, nakolik všichni dotčení cestující coby svědci v tomto řízení postoupení svých předmětných pohledávek na žalobkyni potvrdili. Za těchto okolností pak žalované nepřísluší námitky směřující proti platnosti postupní smlouvy (srov. ustanovení § 1882 odst. 1 o. z. a související judikatura, kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 1328/2007). Na základě takto zjištěného postoupení pohledávek je pak namístě závěr o tom, že jejich věitelkou se stala žalobkyně, již proto svědčí v tomto řízení aktivní věcná legitimace.

24. Konečně pak bylo třeba zabývat se otázkou splatnosti předmětných nároků. Nakolik tato není určena přímo zákonem a nevyplývá ani z ujednání stran (§ 1958 odst. 1 o. z.), odvozuje se od výzvy k plnění (odst. 2 cit. ust.). Ta byla žalobkyni odeslána žalované ze zahraničí dne 20. 12. 2019, v souladu s ustanovením § 573 o. z. se pak má za to, že zásilka došla adresátovi patnáctý pracovní den po odeslání, tj. v daném případě 16. 1. 2020. Následně mohla začít běžet ve výzvě stanovená 7denní lhůta k plnění, která proto uplynula dne 23. 1. 2020. Od následujícího dne se žalovaná dostala do prodlení podle ustanovení § 1968 o. z. a je povinna platit žalobkyni podle ustanovení § 1970 o. z. též úrok z prodlení, jehož výše je určena podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

25. Odvolací soud proto podle ustanovení § 219 o. s. ř. napadený rozsudek v meritorním výroku I. potvrdil jako věcně správný pouze co do zamítnutí nároku žalobkyně na zaplacení úroku z prodlení za období od 2. 1. 2020 do 23. 1. 2020, jinak jej podle ustanovení § 220 odst. 1° písm. b) o. s. ř. změnil tak, že podané žalobě co do částky 8.000 EUR spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 24. 1. 2020 do zaplacení vyhověl.

26. S ohledem na změnu napadeného rozsudku rozhoduje nyní odvolací soud o náhradě nákladů celého dosavadního řízení (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Právo na náhradu svědčí podle ustanovení § 142 odst. 3 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. žalobkyni, která byla v řízení v naprosto převažujícím rozsahu úspěšná (její neúspěch se týká toliko nepatrné části příslušenství). Náklady žalobkyně pak představuje především odměna jejího zástupce (advokáta) ve výši 81.820 Kč, tj. po 9.180 Kč podle ustanovení § 7 AT za 2 úkony právní služby spočívající v převzetí věci a sepisu žaloby (tarifní hodnota přepočtená kurzem 27,095 CZK/EUR vyhlášeným Českou národní bankou ke dni 5. 10. 2020 činí 216.760 Kč), dále po 9.140 Kč za 3 úkony spočívající v účasti při ústních jednáních soudu prvního stupně ve dnech 22. 9. a 27. 10. 2021 a v sepisu odvolání ze dne 23. 11. 2021 (tarifní hodnota činila ve všech těchto případech více než 200.000 Kč a méně než 210.000 Kč), po 9.020 Kč za 3 úkony spočívající v účasti při ústních jednáních soudu prvního stupně ve dnech 8. 6. a 2. 8. 2022 a v sepisu

odvolání ze dne 22. 8. 2022 (tarifní hodnota činila ve všech těchto případech více než 197.000 Kč a méně než 198.000 Kč) a konečně 8.980 Kč za účast při jednání odvolacího soudu dne 26. 10. 2022 (tarifní hodnota přepočtená kurzem 24,535 CZK/EUR vyhlášeným Českou národní bankou pro tento den činí 196.280 Kč); za účelné nelze považovat úkony spočívající v opakovaném doplňování žaloby, resp. důkazních návrhů k výzvám soudu, neboť jde stále o úkon odpovídající sepsu žaloby jako takové, jež má ze zákona veškeré tyto náležitosti již obsahovat (§ 79 odst. 1, 2 o. s. ř.). Advokátovi náleží dále náhrada hotových výdajů v paušální výši po 300 Kč ke každému z 9 výše uvedených úkonů (§ 13 odst. 1, 4 AT) a 21% DPH (advokát vykonává advokacii jako společník ARROWS advokátní kancelář, s. r. o., jež je registrována coby plátkyně této daně). Nákladem na straně žalobkyně jsou rovněž zaplacené soudní poplatky, a to za žalobu ve výši 10.498 Kč (poplatek za žalobu v částce 110.886 Kč byl placen ve vztahu k celému původnímu předmětu řízení 84.500 EUR, přiznávána je proto nyní pouze poměrná část odpovídající zdejší žalované částce 8.000 EUR) a za odvolání ve výši 10.500 Kč. Celkem tak žalobkyni přísluší náhrada ve výši 123.267,20 Kč.

27. Současně je rozhodováno také o náhradě nákladů řízení placených státem. Také tato povinnost k náhradě tíží podle ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř. procesně neúspěšnou žalovanou, která je proto povinna zaplatit státu (na účet soudu prvního stupně) částku 4.447,70 Kč, sestávající z vyplaceného svědeckého 1.164 Kč podle usnesení ze dne 10. 6. 2022, č. j. 10 C 186/2021-137, svědeckého 1.610,20 Kč podle usnesení ze dne 10. 6. 2022, č. j. 10 C 186/2021-138, a svědeckého 1.673,50 Kč podle usnesení ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 C 186/2021-173.
28. Lhůta k plnění je u všech platebních povinností určena v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř. s tím, že částku odpovídající náhradě nákladů řízení žalobkyně je třeba zaplatit k rukám advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 26. října 2022

JUDr. Helena Karetová v.r.
předsedkyně senátu